

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον άριθμόντες χρόνον
την κλειστήν οικοψμεν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ετηαύθα πέντε,
τά μουσόμε κι' έν ανουερίται.

Τόν θων μας μεταβολή, ένδιαφέροσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εσθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέ κα φράγκα κα' ίσ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνάσιν φέρομεν παντός εύροσίου τελεπή
ότι πωλοψμεν σάματα «Ρουμού» άνελλιπύ
μέ τήν άνάλογον τιμήν κι' όσοζος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τέλη.

Ίουλίτου δεκαέξη,
σούρβασις, άμάν κι' άε φέξη.

Ένιακόσα κι' ένα,
μούτρα πυρωμένα.

**Φασαγής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

- δ.—Καλώς σέ βρήκα, Περικλή...
π.— Τί κάνεις, παπαρέλα;
δ.—Άπό τήν Πόλιν έρχομαι και στήν κορφή κανέλα.
π.—Τι θέλεις να μου πής μ' αυτό;
δ.—Θελω να' πώ, βρέ βλάκα,
πώς έρέθηκα μέσ' στού Γιλδίξ κι' έγώ τά πατρατάκα.

- π.— Και πώς έτυχε να πής
δίχως να μέ χαιρετίσης;
δ.—Άν τωόντι μ' άγαπήξ
μη μου κάρη έρωτήσεις.

- π.— Είδες, φίλε συμπολίτη,
και τήν μπόμπα τήν μεγάλη,
πυθροξαν εις τόν Χαμίτη,
κι' άπ' έδω πηγαίνουν κι' άλλοι;
δ.—Και τήν είδα, χασομέρη,
και τήν έπιασα σ' το χέρι.

Όλος τρέμω και ριγώ
και μέ πλάκει κρία φρίκη
πώς ερέθηκα κι' έγώ
σ' στού Χαμίτ τό Σελαμλίκι.

Απορώ, βρέ Περικλέτο, πώς έκείνη τήν ήμέρα
ερέθηκα κι' έγώ σ' τήν Πόλι, σ' στού Γιλδίξ τήν άτμοσφαιρα.

Διαβαίνουν από μ' προς μου
πλήθη ποικίλου κόσμου,

και βλέπω μέ τό κλάμα
τουρλού τουρλού κεφάλια.

Ίππεις κυτάζω κι' ίππους,
και μέσ' άπό τούς κήπους
βγαίνουν μικράς μεγάλας
χανούμισκις Τουρκάλας.

Οόφι του Παραδείσου,
πού σάν τά βλέπεις, βλάμη,
παγώνει τό κορμί σου
και τρέμεις σάν καλάμη.

Άδραταις Σουλτάνας
και τόσο μεγιστανες
διαβαίνουν όλοένα,
κι' εύνοχοι σάν και σένα.

Τί πληθος παρελαύνει,
τί στρατηγολι μ' άστέρια,
Κισλαραγάδες χαϊνοί
μέ σάκκου εις τά χέρια.

Πήν κι' έρχονται Πασάδες,
έπίσημοι φασάδες,
και κάλλη περισά.

Μέτωπα βλέπω λαθρα
και Βοσποριτις αβρα
τά μουτρα μου ψωφ.

Κι' έκεί που μέ τό κλάμα
κυττούσα τό Χαμίτι,

ποιόν ειδα' μπρός, βουβάλι;
τὸν φίλο τὸν Ἐτέμη.

Π. — Βρὲ τί μου λές;
Φ. — Τὸν εἶδα
μὲ μάλιστα σὺν γαρίδα
κί' ἔκεινον τὸν Πασσά,
τὸν προσφιλή φρεσά.

Μὲ τόση προθυμία
τοῦ κακὰ γνωσμία.
Ἐτέμη, τοῦ φωνάζω, Πασσά μου προσφιλή,
θυμᾶσαι τὴν Ἑλλάδα κί' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ;

Βρὲ κακὲ μου, βρὲ καλὲ μου,
ποῦ σὲ βλέπω κί' ἀπορῶ,
τοῦ παλῆου μας τοῦ πολέμου
τὸν θυμᾶσαι τὸν καιρῶ;

Τὴν θυμᾶσαι τὴν Ἑλλάδα,
τῶν πολέμων τὴν κοιλάδα,
τὴν ἀρεμμανίαν γῆν;

Πῶς ἀλήθεια δὲν ἐντράπηκ
καὶ πρὸς ἀτακτὸν ἐτράπηκ
κί' ἐπονείδιστον φυγῆν;

Τοὺς θυμᾶσαι τοὺς πολέμους τῆς Ρωμαίτικης τῆς ράτσας,
τὴν ἀνδρείακ καὶ τὸ μένος,
ποῦφυγες κυνηγημένους
πρὸς τὰ μέρη τῆς Ταράτσας;

Τότε κί' ὁ Πασσὰς μὲ πάθος
τῶν Ρωμηῶν θυμᾶται κλέη,
κί' ἔγινε μεγάλο λάθος
καὶ γιγχνίς ὄλντου μού λέει.

Τέτοια μοῦπε καὶ τοῦ λέω: κί' Ἐτέμη, γκέλ μπουρντά,
ἔλα τώρα πηδ κοντά.

Ἄν τὸν πόλεμο τὸν τότε τὸν θαρρῆς γιγχνίς ὄλντου,
πλήν' στὸ κράτος τῶν καρκινῶν
ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκείνον
τί μεταβολὴ παντοῦ.

Τώρα μέγ' στὸ Παρλαμέντο γιὰ τὸ δόλιο Ναυτικὸ
κάθε ρήτωρ κί' εἶδε ράβει,
θέλουν καὶ τὴν Ἀμεριτῆ τὴν γνωστὴ πολεμικὴ
νὰ τὴν κάνουνε καράβι.

Τώρα βγάλαμε λαγετα
γιὰ τὸν Στόλο, κί' Ἐτέμη,
καὶ νὰ' ὄψῃ ἐπιτυχία...
μήτε κί' Οὐλεμὰ κλέμι,
μήτε κί' ἄλλο δὲν ἔμπορε
νὰ τὴν γράψῃ κί' ἀπορε.

Τώρα πιά κί' ὁ Βασιλεὺς μας δὲν ἐρχεται τὸ θέρος
δὲν θὰ φεῖγ ἰδιαιτέρως
μὲ καμμιὰ θαλαμηγῶ,
μοναχὰ μὲ φορτηγῶ.

Τώρα νέοι κί' ἐπὶ Ράλλη
τῶν Στρατῶν ὀργανισμοί,
τώρα νέοι καὶ μεγάλοι
στρατηγῶν προβιδακμοί.

Τώρα ξύλα καὶ πελέκη
καὶ σκινῆλα σεβαστά...
τώρα Μάνλιχερ τουρέφιχ
'στὸ χαρτί ζωγραφιστά.

Τώρα θὰ γενοῦν διπλοὶ
τῶν δοκιμῶν μας οἱ πλοῖ,
καὶ σὺν κί' ἀνὴρ τρικιμῶν δὲν θὰ τρέχουν' στῆς κοκέτας
γιὰ ν' ἀρχίζουν τῆς ρουκέτας.

Τώρα Ναύαρχοι μετροῦντες τοὺς ἀστέρους τοῦ θανάτου
κί' ἔτοιμοι νὰ βομβαρδίσουν τὸ γινωστὸν Κεραμπουργῶ.
Τώρα ἔξεπες τὸ φράγκο, τώρα πλημμυρεὶ χρυσάφι,
ποῦ φωνάζομε νισάφι.

Μὲς' ἐπὶ τὴν ἐποχὴ μας τούτη
ἔχουν εἶλοι μπάρμπα-ντόρο,
κί' ἀηδίασαν τὰ πλούτη,
κί' ὁ χρυσὸς τοὺς φέρνει κόρο.

Τί χρυσοὶ μὲς' ὄρθηκαν χρόνοι,
ποῦ γιὰ Κεντρικὰ καθόλου
δὲν σκοτίζεται κεφάλι.

Κί' ὁ Βουδούρης βεδικνίει
γιὰ τὰ κάβουνα τοῦ Στόλου
πῶς ξεδεύονται χαλάλι.

Καὶ τοῦ λέν ἔχθροι καὶ φίλοι:
καλά τᾶπει, κί' Βασίλη.
Μὲ τοῦ λέν κί' ἀπέξω δούλοι:
ξαναστελε τὸν Μιακούλη.

Πλήν κί' ὁ Ράλλης λένε τόσοι
πῶς' θὰ δάστη κί' αὐτάς,
καὶ παράσημα θὰ δάστη
σὲ σαράντα βουλευτάς.

Ἐπειδὴ μ' ἐπερωτήσεως
δὲν μας ἀλλάξαν τὴν πίστιν,
κί' ἔδειξαν ἠπίως φύσεις
καὶ διαγωγὴν ἀρίστην.

Ἐπειδὴ στὰς συνεδρίας σπείδουν πάντοτε ταχεῖς,
κί' ἐρρεψαν οἱ δυστυχεῖς
μας' στὸ Κοινοβούλιον
τώρα τὸν Ἰουλιῶν
ἀνεκὴν ἀ-εμιστήρος...
κί' ὁ σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτήρος
ἐπρεπε πολὺ δικαίως' στοὺς ἀγίους τοὺς σαράντα,
ἐγὼ μάλιστα προτεινῶ νὰ τοὺς στήσουν κί' ἀνδριάντα.

Τώρα πηδ πολιτισμὸς
κί' ἱπποτῶν συγγρόνων τζάκια,
τώρα τρέχ' ἱπποτισμὸς
ἀπὸ καθενὸς μπαιτζάκις.

Τέτοια γίνηκαν μεγάλα μέχρι σήμερα, Πασσα,
 πλην δεν είναι μόνον τόσα, μάλιστα σούπερ τὰ μισά.
 "Αν δὲ τότε, ποῦ τὸ κράτος ἦτο νήπιον ἀκόμα,
 παρ' ὄλιγον νὰ σὲ πάμε στὴ Λαμία, μαζὶ τὸ χῶμα,
 σκέφου τώρα μὲ τὰς δράσεις, μὲ τῆς ἡθῆς τοῦ τὰ σφρίγη,
 καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐπίτινα
 πῶς ἔμπορεῖς νὰ φῆς, καυμένη, τέτοιο δυνατὸ κινήγη,
 ποῦ νὰ φθάσῃς στὴν Ἀθήνα.

Ἐνθ' ἐλέγα μαζὶ
 μὲ τὸν Τοῦρκο τὸν Γαζή,

σκαίει τότε μία μπόμπα μπρῶς στὰ πόδια τοῦ Χαμίτη,
 καὶ σκοτώνονται Πασσάδες καὶ ὀντουζιὰς χαλῆ καὶ φρίττει.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ νόμος
 καὶ ὁ κραταιὸς Σουλτάνος.**

Τότε μ' ἐπύρσαν καὶ ἐμὲ, Περικλέτο πατριώτη,
 καὶ μ' ἐπάγγα μ' ἔμπροστ' ἐπὶ Χαμίτ γιὰ συνωμοτή.
 Τὸν ἐκόκλωναν Πασσάδες βουτηγμένοι στὰ χουσιὰ,
 καὶ ἐγὼ τοῦσα: νὰ μὰς ζήσῃ, Πατισάχημ τὰς γησσά.

Μπόμπα τώρα καὶ ἐπὶ τὴν Πόλι, ἐπὶ τὴν Στακμποῦλ τοῦ Φανα-
 δὲν τὸ πρόσεμα καὶ τοῦτο, ἔαδελρε τοῦ φεγγαχοῦ. [ζίου...
 Πῶς ἐκόκλωνε μὴ μπόμπα καὶ τὸ κέντρο τοῦ Σατράπη
 καὶ τὸ Στέμμα τοῦ Καλιφῆ; ... καθε νόμος ἀνετράπη.

Μπόμπας τώρα βασιλεύει μὲ βερούδουκα φουστάτα,
 καὶ ἔμπροστ' αὐτοῦ τρέμουν σκίπτηρ, Τοχιρμολοὶ καὶ Καλιφάτα.
 Μπόμπας τώρα βασιλεύει καὶ ἐπὶ τὴν Δοσι καὶ ἐπὶ τὴν Πόλι,
 καὶ ἀγουρίδα βράζουνοι βλοῖ.

Ὅμως σὺ δὲν ἐφοβήθης, τὸν Ὄσμανιδῶν καμάρι,
 ποθυεῖς ἀδελφὸ τὸν ἤλιο καὶ ἔαδελρὸ τὸ φεγγάρι,
 καὶ χωρὶς κανένα τρέμον καὶ ψυχῆς καὶ διανοίας
 τῆς χρυσοῦς σου τῆς ἀμάξης δὲν ἀφῆκες τὰς ἡνίας.

Τὸν Ἀλλάχ δοξάζει τώρα καὶ ὁ Ρωμφοῦς ὁ Φασουλῆς,
 ποῦ δὲν ἐπῆθε μὴ τὴν τῆς σεπτιῆς σου κεραλῆς,
 καὶ μὲ κάθε Μεγιτῆνα καὶ μὲ κάθε σου Πασσά
 ξεφωνίζω: νὰ μὰς ζήσῃ, Πατισάχημ τὰς γησσά.

Ἄν ἐπάθηνες τί φρίκη!
 δόξης θάπερταν βωμοί...
 μὰ σὸν Χόντζας μὲ σαρκί
 ἀνεδελῖνο σὲ τ' αἰμί,

καὶ δοξάζω τὸν Ἀλλάχ πρωὶ, βράδυ, μεσημέρι,
 ποῦ τὴν γλύτωσε φτηνὰ, πρῶτο τοῦ Γιλδὶξ ἀετέρι.

Ἔβγα τέτοια, Περικλή, πρὸ τοῦ Χάν τοῦ τρομεροῦ,
 καὶ ἰ Σουλτάνος κατηφῆς
 πρὸς τὸ μέρος μου στραφεῖς
 γιὰ τὸν Ράλλη μ' ἐρωτᾷ, ποῦ τὸν ἔχει πρὸ κειροῦ.

Ἔβρει πῶς ὁ Ράλλη; πῆγε ἐπὶ Γιλδὶξ καὶ ἐπὶ Ντιβάν
 καὶ εἶπε πείσει τὸν Σουλτάνο σύμφωνα μὰς νὰ τὸν κἀνῃ.
 Ἔβρει πῶς ὁ Ράλλη; τότε κλοπέρας ἐκεῖ πέρα
 καὶ ὁ Χαμίτ μὲ διαχούτες τὸν ἐγὼ τῆς, βερέμη,
 καὶ νημίω πῶς ἐπῆσε Μετ' ἰτιβὲ καὶ ταμπάκαρα,
 μοναχὰ ποῦ δὲν τὸν πῆγε γιὰ νὰ δῆ καὶ τὸ Χαρεμί.

Τι περίεργον τρώνει... τοῦτος ὁ σεπτὸς Καλιφῆς,
 ποῦ τὰ κρεσπέδ' αὐτοῦ θέλει ταπεινότερα νὰ γλιφῆς.